

У последњих пар година Србија је на међународном плану успела да оствари велике економске успехе, наравно према методологији Међународног монетарног фонда (ММФ), Светске Банке (СБ) и других реномираних организација које издају златне сертификате о добром владању¹ (на пример, ревизорско–консултантска кућа ЕУ која је радила истраживања о атрактивности европског тржишта истакла је Србију међу пет најатрактивнијих дестинација за инвестирање). Постали смо земља као пример другима, а то се врло често и јавно истиче.

Макроекономска кретања у Србији² показују тенденцију даљег одржавања високог нивоа страних директних инвестиција (СДИ). Пројекција нето СДИ од стране Народне банке Србије (НБС) за 2016. годину показује исти износ као и у 2015. години - 1,8 милијарди евра. Све је ово последица “спровођења структурних реформи и побољшања пословног и инвестиционог амбијента”, како је наведено у објављеном тексту НБС.

Такође наводи се и следеће: „у марту 2016.

Moody's

је побољшао изгледе Србије са стабилних на позитивне (Б1),

Fitch

је у јуну 2016. повећао кредитни рејтинг Србије са Б+ на ББ- са стабилним изгледима, док је

S&P

у јулу потврдила рејтинг Србије на нивоу ББ- уз задржавање стабилних изгледа за његово побољшање. На поправљање рејтинга Србије, према оцени

Fitch-a

, утицали су политичка стабилност, успешно спровођење фискалне консолидације, стабилност банкарског сектора и спровођење структурних реформи“. Стопа

незапослености се гура (на силу) ка доле односно са 9,3 % у 2015. години очекивање је 5,4% у 2017. години.

Влада Србије је успешно испунила задатке ММФ-а и СБ, међутим оно што се у овој бајци не спомиње јесте врло тешко економско стање становништва, праћено свакодневним падом животног стандарда. У Србији су постављена правила игре (Закон о раду, на пример) која највише одговарају страном капиталу и страним корпорацијама. Правила као да су кројена по мери страних фирми које, шта више, и зарађују новац само зато што одлуче да послују у Србији (зашто се не омогући исти статус и домаћим предузећима). Формални разлог је наравно раст запослености у Србији, али ту као да постоји неки тајни договор између власти и страних корпорација. С једне стране велики је број запослених у корпорацијама са гарантовано ниским примањима која без обзира на успешност пословања увек остају ниска (кметовска, колонијална). С друге стране је интерес корпорација да остваре високе профите путем ангажовања радника за мале паре - смањивањем трошкова за плате.

Другим речима, за исти посао страна корпорација би морала вишеструко више да плати радника у некој другој земљи. На први поглед изгледа као да су сви задовољни, међутим очигледно је да радник у Србији плаћа цех похлепе за профитом и да нема никог ко би могао да га заштити. Тражи се јефтина радна снага а Србија је спремна да уради све па и да багателише свог радника како би привукла директне стране инвестиције. Времена су се променила, од друштва знања Србија је постала друштво ниских стандарда и голог опстанка.

Питање које се овде поставља јесте и да ли је власт у Србији свесно жртвовала своје

грађане ради постизања добрих резултата на папиру (према мерилима ММФ и СБ)? Да ли је то оправдано или је, пак, показатељ да је Србија само једна од колонија у којој се јефтино ваде ресурси (у овом случају људски), бушотина која ће на крају бити само затрпана и заборављена.

Српски правнички клуб

1 <http://bif.rs/2016/06/srbija-ije-u-evropskoj-proizvodnoj-industriji/>

2 https://www.nbs.rs/internet/latinica/18/18_3/prezentacija_invest.pdf